Rose

บันทึก (ไม่ลับ) ฉบับซูเปอร์สตาร์

巨星手记

Vol.4

อวี่เซี่ยวหลานซาน

เขียน

ธมน

แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“นายอ่านนิยายที่เสี่ยวเหนียนเขียนเหรอ” เหยียนข่ายตะลึงอย่างเห็นได้ชัด
รายชื่อหนังสือผุดขึ้นในหัวอย่างรวดเร็ว
– อวี่เซี่ยวหลานซาน

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เว่ยอี้ไม่พอใจที่ฟางเล่อจิ่งโดดเด่นกว่าเขาขึ้นเรื่อย ๆ จึงทำทุกวิถีทางเพื่อขัดขวางความก้าวหน้าของอีกฝ่าย ไม่ว่าลงมือเอง หรือยืมมือปาปารัซซี่คนสนิทอย่างซุนขุย

ส่วนฟางเล่อจิ่งก็ถูกเสนอชื่อเข้าชิงตำแหน่งราชาแห่งวงการในเทศกาลภาพยนตร์ยุโรปอีกครั้ง หากได้ตำแหน่งในครั้งนี้ จะทำให้อนาคตในวงการบันเทิงของเขาไร้ขีดจำกัดอย่างแท้จริง

บทสรุปของเรื่องราวทั้งหมดอยู่ใน *บันทึก (ไม่ลับ) ฉบับซูเปอร์สตาร์ เล่ม 4*

Rose

ทดลองอ่าน

จากใจผู้เขียน

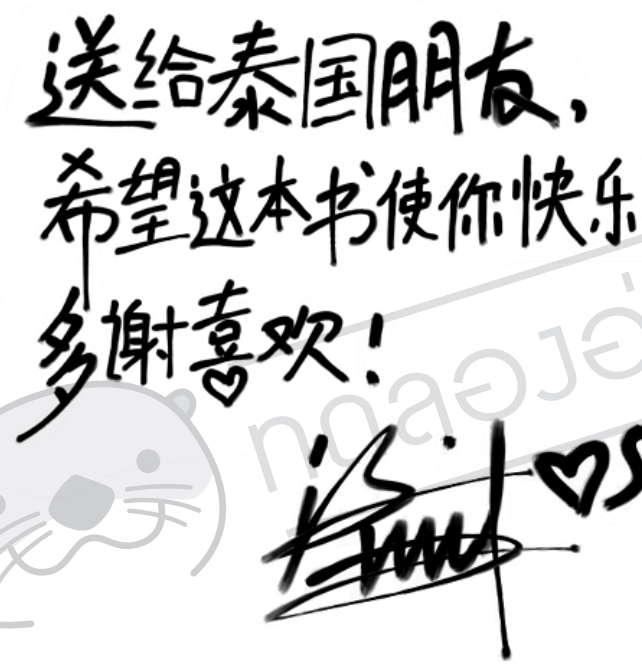

มอบให้เพื่อนนักอ่านชาวไทย
หวังว่าหนังสือเรื่องนี้จะทำให้คุณมีความสุข
ขอบคุณที่ชื่นชอบ!

อวี่เซี่ยวหลานซาน

จากใจผู้แปล

ในที่สุดก็เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้ว ตัวร้ายยังคงปลุกปั่นไม่หยุด ความรักของฟางเล่อจิ่งและประธานเหยียนจะถูกเปิดโปงหรือไม่ ด้านแฟนคลับจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ท้ายที่สุดนี้หลังจากที่ชวดรางวัลไปเมื่อครั้งก่อน ครั้งนี้ฟางเล่อจิ่งของเราจะสามารถคว้าตำแหน่งราชาแห่งจอเงินอย่างที่เคยประกาศไว้มาได้หรือไม่ มาร่วมลุ้นไปกับเส้นทางสู่การเป็นซุป'ตาร์และตอนจบของไดอะรี่เล่มนี้ไปด้วยกันนะคะ สุดท้ายนี้ผู้แปลรู้สึกเป็นเกียรติมากที่ได้แปลนิยายเรื่องนี้ของคุณอวี่เซี่ยวหลานซาน หวังว่าผู้อ่านจะชื่นชอบนิยายเรื่องนี้เหมือนกันกับผู้แปลนะคะ

ทดลองอ่าน

ธมน
ผู้แปล

ทดลองอ่าน

102
ปิดกล้องราบรื่น!
รองประธานป่ายเจ็บปวดรวดร้าว!

บ่ายวันรุ่งขึ้น ทันทีที่ลงจากเครื่อง หลี่จิ้งก็ตรงมายังโรงแรมเปิดห้องติดกับเฝิงฉู่รอฟางเล่อจิ่งด้วยกัน

“ทำไงดี เหมือนความลับจะแตกในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้านี้” ฟางเล่อจิ่งหน้าเครียด

มีผู้ปกครองสองคนอยู่ใกล้ ๆ ทำเอากดดันสุด ๆ

เหยียนข่ายหัวเราะ “กลัวอะไร ทำเหมือนกับพวกเขากล้าพังประตูเข้ามา”

“ถึงอย่างนั้นก็กังวลอยู่ดี” ฟางเล่อจิ่งอิงแอบในอ้อมกอดของอีกฝ่าย ขยับหาท่าทางที่สบายตัวอยู่บนโซฟา

เหยียนข่ายลูบแผ่นหลังอีกคนอย่างแผ่วเบา คล้ายกำลังเกาให้เจ้าลูกแมวตัวน้อย

ส่วนภายในห้องที่อยู่ติดกัน เฝิงฉู่กำลังดื่มชากับหลี่จิ้ง พร้อมถือโอกาสคุยเรื่องจิตแพทย์

“นายไม่รู้จริงเหรอ” เฝิงฉู่ถาม

หลี่จิ้งส่ายหน้า “เป็นหมอที่รองประธานป่ายออกหน้าเชิญเอง เขาติดต่อเองทุกอย่าง ฉันไม่ได้เข้าไปยุ่งเลย”

“ลึกลับจัง” เฝิงฉู่ว่า “จนถึงตอนนี้ฉันยังไม่ได้เจอเขาเลย”

“แล้วทำไมนายต้องอยากเจอเขาด้วย” หลี่จิ้งถาม

"นายไม่อยากรู้หรือไง" เฝิงฉู่เบิกตากว้าง

หลี่จิ้งส่ายหน้า

เฝิงฉู่ "..."

"ถ้าไม่มีอะไร ฉันกลับไปนอนก่อนแล้วกัน" หลี่จิ้งลุกขึ้นยืน "พรุ่งนี้เช้าต้องไปเจอพวกสื่ออีก"

"เพิ่งบ่ายสามเอง นายจะนอนแต่หัววันเลยเหรอ" เฝิงฉู่แนะนำ "เรามาเล่นหมากล้อมกันดีไหม ได้ยินว่านายเป็นเทพหมากล้อม"

หลี่จิ้งชะงักฝีเท้า "นายเล่นหมากล้อมเป็นด้วยเหรอ"

"ของกล้วย ๆ" เฝิงฉู่ตอบส่งเดช "เล่นเป็นตั้งแต่แปดขวบแล้ว"

"แต่ที่นี่ไม่มีกระดานหมากล้อม" หลี่จิ้งเตือนความจำ

"วาดเอาก็ได้แล้ว" เฝิงฉู่ฉีกกระดาษจากสมุดบันทึกมาหนึ่งแผ่น แล้วเริ่มวาดอะไรขยุกขยิก

หลี่จิ้งนิ่งอึ้งไปครู่ "โกโมกุ[1]?"

เฝิงฉู่พยักหน้า

หลี่จิ้ง "..."

"มาเร็ว" เฝิงฉู่ตบที่นั่งด้านข้าง

หลี่จิ้งหันหลังเดินออกไป "โทษที จู่ ๆ นึกขึ้นได้ว่ามีธุระ"

"ให้ช่วยไหม" เฝิงฉู่ถามอย่างมีน้ำใจ

"ไม่ต้อง" หลี่จิ้งก้าวยาว ๆ เข้าห้องที่อยู่ติดกัน

ไม่มีอะไรทำมันน่าเบื่อชะมัด...เฝิงฉู่นอนหงายลงบนพรม มองเพดานอย่างใจลอย

ไม่รู้ว่าเล่อเล่อจะกลับมาเป็นเหมือนเดิมเมื่อไหร่

ถึงจะออกไปไหนไม่ได้ แต่สำหรับฟางเล่อจิ่ง ขอแค่มีเหยียนข่ายอยู่ข้าง ๆ ก็มากพอแล้ว ห้องของทั้งสองอยู่ชั้นบนสุดของโรงแรม ตกบ่ายแสงอาทิตย์

[1] แปลตรงตัวว่าหมากห้าลูก กติกาการเล่นคือฝ่ายใดวางหมากเชื่อมต่อกันได้ห้าลูกก่อนเป็นฝ่ายชนะ

อบอุ่นจะสาดส่องเข้ามา ท้องฟ้าสีคราม ก้อนเมฆขาวสะอาดราวกับปุยนุ่น เหยียนข่ายสวมกอดฟางเล่อจิ่งจากด้านหลัง นั่งลงเอ่ยคำรักหวานริมหน้าต่างเต็มบาน

“รู้สึกดีขึ้นหรือยัง” เหยียนข่ายเอ่ยถามข้างหู

“อื้อ” ฟางเล่อจิ่งสอดประสานเรียวนิ้วเข้ากับอีกฝ่าย “ขอบคุณนะครับ”

“บริษัทติดต่อกับทางกองแล้วว่าจะให้นายกลับไปถ่ายต่อมะรืนนี้” เหยียนข่ายบอก “ตารางการถ่ายทำจากเดิมคือเจ็ดวันเพิ่มเป็นสิบสองวันแล้ว เพราะงั้นไม่ต้องรีบร้อน ค่อย ๆ ทำตามความรู้สึกของตัวเองได้”

ฟางเล่อจิ่งหันกลับไปมองเขา

“นักแสดงทุกคนต่างมีช่วงที่ยากลำบากกันทั้งนั้น แล้วเรื่องชะลอการถ่ายทำก็ไม่ใช่ความคิดของบริษัท แต่ผู้กำกับเย่ว์เสนอเอง” เหยียนข่ายรีบอธิบาย “ไม่ใช่สิทธิพิเศษที่ฉันทำให้นาย”

ฟางเล่อจิ่งหลุดขำ “ผมยังไม่ได้พูดอะไรเลย”

“แค่ท่าทางของนายก็มากพอแล้ว” เหยียนข่ายรวบร่างอีกฝ่ายมากอด “ในเน็ตยังพูดกันเลยว่านายเป็นบ่อเงินบ่อทองในอนาคตของตงหวนเอนเตอร์เทนเมนต์”

ฟางเล่อจิ่งโคลงร่างตัวเองไปมา

ท่าทีเหมือนเด็ก ๆ ของอีกคนทำเอาเหยียนข่ายขบขัน ก่อนโน้มหน้าลงจูบต้นคอของเจ้าตัว

โมลี่ยังคงโทร.ถามทุกวันด้วยความเป็นห่วงลูกสะใภ้ ส่วนแม่ของฟางเล่อจิ่งก็คอยโทร.ถามทุกวันเช่นกัน จนแน่ใจว่าสภาพจิตใจของเขาค่อย ๆ ดีขึ้นถึงวางใจ

จากนั้นหลี่จิ้งก็จัดงานแถลงข่าวสั้น ๆ โดยอธิบายกับทุกคนว่าเป็นเพราะฟางเล่อจิ่งถ่ายทำภาพยนตร์ต่อเนื่องหลายวัน บวกกับเดินสายโปรโมตทำให้ร่างกายรับไม่ไหว ไม่ใช่อาการซึมเศร้าหรือสาเหตุอื่นเหมือนที่ลือกันขอร้องสื่อและชาวเน็ตโปรดอย่าคาดเดาลอย ๆ อีก

“ไม่ทราบว่าทำไมเล่อเล่อถึงไม่มาร่วมงานแถลงข่าวนี้ด้วยคะ” นักข่าว

ถามขึ้นมา

"เพราะแพทย์กำชับให้เขาพักผ่อนมาก ๆ" หลี่จิ้งตอบ "พรุ่งนี้เล่อเล่อจะกลับไปถ่ายทำต่อแล้ว ไว้รอให้การถ่ายทำ *เหตุการณ์ผิงลั่ว* เสร็จสิ้นอย่างเป็นทางการค่อยสัมภาษณ์ในงานเลี้ยงปิดกล้องก็ยังไม่สาย"

"ตอนนี้ข้างนอกต่างพูดกันว่า ตงหวนเอนเตอร์เทนเมนต์จัดตารางงานแน่นเกินไปเพราะห่วงผลประโยชน์ โดยไม่สนใจสภาพร่างกายของศิลปิน ไม่ทราบว่าคุณมีความเห็นต่อเรื่องนี้ยังไงครับ" มีนักข่าวถามอีก

"เป็นข่าวลือทั้งสิ้น" หลี่จิ้งตอบ "บริษัทเอาใจใส่เล่อเล่ออย่างดีมาตลอด"

"ถูกต้อง!" เสิ่นหานอ่านข่าวไปพยักหน้าไปพร้อมกินไอศกรีมรสมินต์ลิ้นจี่ที่หยางซีทำ

บอสเอาใจใส่เล่อเล่อที่สุดแล้ว เข้าใจไหม มาเดาส่งเดช ไม่รับผิดชอบเอาซะเลย

หยางซีเปิดประตูห้องนั่งเล่นแล้วเดินเข้ามา

เสิ่นหานรีบซ่อนไอศกรีมไว้ด้านหลังทันที

หยางซีย่อตัวเปลี่ยนรองเท้า "แท่งสุดท้ายนะ"

เสิ่นหานทำท่าใสซื่อสุด ๆ

"ฉันจัดเวลาให้นายไปหาเล่อเล่อสามวัน รอเขาปิดกล้องจะได้เดินทางกลับด้วยกันพอดี" หยางซีล้างมือเสร็จก็มานั่งบนโซฟา แล้วส่งแฟ้มเอกสารให้ "นี่คือตารางงานไตรมาสถัดไปของนาย ค่อนข้างแน่น"

"อืออึ" เสิ่นหานคาบไอศกรีมพลางเปิดแฟ้มเอกสารแล้วก็แทบทรุด

นี่หรือที่เรียกว่า ค่อน! ข้าง! แน่น?!

"ช่วยไม่ได้ โฟโต้บุ๊กโฉมใหม่จะออกไตรมาสหน้า ในสัญญาเขียนไว้ว่าต้องแจกลายเซ็นด้วย งานพรีเซนเตอร์ของเล่อต๋ากรุ๊ปก็เซ็นสัญญาเรียบร้อยแล้ว แบรนด์ลูกในเครือเดียวกันมีทั้งหมดห้าแบรนด์ เลยมีโฆษณาที่ต้องถ่ายอีกนับไม่ถ้วน *THE SUNSET* ที่ฉายในประเทศใกล้ออกโรงแล้ว แต่นายต้องให้สัมภาษณ์พิเศษกับทางสถานีโทรทัศน์อีก ตารางที่เห็นอยู่คือตัดออกไปบ้างแล้ว" หยางซีว่า "ตัดอีกไม่ได้"

"ฉันอยากกินไอศกรีมสิบแท่ง" เสิ่นตุ๊บป่องตัดพ้อ

หยางซี "..."

"แปดหน้าเลยนะ แปดหน้า!" เสิ่นหานโบกเอกสารอย่างเอาเป็นเอาตาย

หยางซียอมลงให้ "ให้อีกแท่ง"

งานหนักขนาดนี้ แถมกินไม่อิ่มท้องอีก เสิ่นหานนอนลงบนโซฟาอย่างหมดเรี่ยวแรง

ที่แย่กว่านั้นคือแม้กินน้อยแต่ก็ไม่ผอม ถึงขนาดที่สีหน้ายังดูเอิบอิ่มสดใสเหมือนได้กินอาหารในงานเลี้ยงแมนจูฮั่น[2] ทุกวัน จนคนอื่นมองไม่ออกเลยว่าเขากำลังทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยพร้อมกับลดความอ้วนสุดชีวิต!

น่าสงสารเหลือเกิน

คงเป็นเพราะท่าทางน่าสงสารของอีกฝ่าย บวกกับงานที่หนักเกินไป ดังนั้นตอนเสิ่นหานหยิบไอศกรีมแท่งที่สามจากตู้เย็นในคืนนั้น หยางซีเลยทำเป็นมองไม่เห็น...อย่างไรก็เป็นลิ้นจี่บดผสมใบมินต์ที่ทำเอง ถือซะว่ากินผลไม้แล้วกัน

แล้วผลลัพธ์ที่เกิดจากการยอมโอนอ่อนก็คือ ตกดึกเสิ่นตุ๊บป่องเริ่มท้องเสียอย่างน่าสังเวช วิ่งเตลิดเข้าห้องน้ำแล้วนั่งแหกปากร้องอยู่บนชักโครก

หยางซีปลงตก

ผ่านไปครั้งแล้วครั้งเล่าจนเช้าวันใหม่ ในที่สุดอาการของเสิ่นหานก็ทุเลา เขาขดตัวในที่นอนอย่างน่าเวทนา

หยางซีเอนตัวพิงอยู่ข้าง ๆ ใช้ฝ่ามือแห้งกร้านและอบอุ่นนวดเบา ๆ บนท้องของอีกฝ่าย

"ฉันมันน่ารำคาญมากเลยใช่ไหม" ปลายจมูกของเสิ่นหานแดงก่ำ

"จะเป็นอย่างงั้นได้ยังไง" หยางซีจูบริมฝีปากของเขา "ใคร ๆ ก็ชอบ

---

[2] งานเลี้ยงแมนจู-ฮั่น เป็นงานเลี้ยงใหญ่ที่จัดกันในสมัยราชวงศ์ชิง ในงานเลี้ยงจะประกอบด้วยอาหาร 108 รายการ

นายทั้งนั้น"

"แล้วนายล่ะ" เสิ่นหานคล้องแขนรอบลำคอของอีกคน "ฉันกินจุแถมดื้ออีก"

หยางซีขบขัน รวบเจ้าตัวมากอดไว้แน่น "ฉันชอบนายที่สุด"

รอบตัวเต็มไปด้วยกลิ่นอายแสนคุ้นเคย แขนสองข้างที่โอบกอดตัวเองไว้ทั้งแข็งแกร่งและมั่นคง เสิ่นหานหลับตาเข้าสู่ห้วงนิทราด้วยใจเป็นสุข

หลังถูกอีกฝ่ายทำเอาเหนื่อย หยางซีก็หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง เลยคว้าแท็บเล็ตที่อยู่ข้าง ๆ มาเปิดดูข่าวบันเทิงช่วงนี้ แน่นอนว่าพาดหัวข่าวมาแรงคือเรื่องการหมดสติของฟางเล่อจิ่ง ตามด้วยข่าวที่เสิ่นหานเป็นพรีเซนเตอร์ให้เครือเล่อตำอันทรงอิทธิพล นอกจากนี้ก็มีการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่าง *เหตุการณ์ผิงลั่ว* กับ *ถนนหยางผิงหมายเลข 13* แม้ทั้งผู้กำกับนักแสดง และธีมเรื่องจะแตกต่างกัน แต่กลับมีจุดที่คล้ายกันอยู่ไม่น้อย

ในส่วนของผู้กำกับ ทั้งเย่วเซิงและโค่วซวงนับเป็นผู้กำกับแถวหน้าของประเทศ คนหนึ่งเชี่ยวชาญการถ่ายทำเรื่องราวสะท้อนสังคม และมักใช้ภาพที่ละเอียดอ่อนสื่อให้เห็นความคิดของตัวเอก ส่วนอีกคนชอบขับเคลื่อนเรื่องราวด้วยความขัดแย้งรวมถึงเรื่องตลกร้าย ทั้งสองมีฐานผู้ชมค่อนข้างกว้าง และมีชื่อเสียงในวงการเช่นกัน

ในแง่ของนักแสดงนำ ฟางเล่อจิ่งและเว่ยอี้ต่างเป็นศิลปินที่ได้รับความนิยมในช่วงหลายปีนี้ แม้ฟางเล่อจิ่งจะมีชื่อเสียงมากกว่าจากการแสดงเรื่อง *หนามหัวใจ* และ *THE SUNSET* แต่เว่ยอี้ก็ดึงดูดแฟนคลับอายุน้อยจำนวนมากจากการแสดงละครรักวัยรุ่นได้ ไม่ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร อย่างน้อยพวกเธอก็ยังตั้งตารอคอยภาพยนตร์เรื่องแรกของเว่ยอี้ ทั้งตั้งกระทู้ ปั่นอันดับและโหวตในเว็บไซต์ไม่ขาด ที่ข่าวการเปิดกล้องของ *ถนนหยางผิงหมายเลข 13* ติดอันดับหัวข้อสนทนานานถึงหนึ่งเดือน จึงต้องยกเครดิตให้เหล่าแฟนคลับ

หากพูดถึงด้านเนื้อหา เรื่องราวของ *เหตุการณ์ผิงลั่ว* มาจากเหตุการณ์จริงในช่วงต้นของการปฏิรูปเศรษฐกิจจีนซึ่งเป็นที่พูดถึงอย่างครึกโครมในสมัยนั้น ตัวเรื่องค่อนข้างลึกลับและจบแบบปลายเปิด ส่วน *ถนนหยางผิง*

หมายเลข 13 นั้นดัดแปลงจากนิยายชื่อดังที่ได้รับความสนใจไม่น้อย นับว่าทั้งสองเรื่องต่างกินกันไม่ลง

ดังนั้นภายใต้ปัจจัยเช่นนี้ หาก *เหตุการณ์ผิงลั่ว* และ *ถนนหยางผิง หมายเลข 13* จะถูกนำมาเปรียบเทียบกันย่อมเป็นเรื่องเข้าใจได้

หยางซีไล่อ่านทีละข้ออย่างละเอียดก็พบว่าคนที่สนับสนุนฟางเล่อจิ่งมีจำนวนมากกว่าอยู่ดี เหตุผลแรกเพราะเดิมทีเจ้าตัวมีแฟนคลับมากกว่าเว่ยอี้อยู่แล้ว บวกกับได้ฐานจากภาพยนตร์สองเรื่องก่อนด้วย เมื่อเทียบกับเว่ยอี้ที่เคยแสดงแต่ละครรักวัยรุ่น ฟางเล่อจิ่งจึงเป็นที่ชื่นชอบในอุตสาหกรรมนี้มากกว่าอย่างเห็นได้ชัด

ภาพยนตร์เรื่อง *เหตุการณ์ผิงลั่ว* กำลังจะปิดกล้อง ส่วน *ถนนหยางผิง หมายเลข 13* ก็ถ่ายทำใกล้เสร็จแล้ว ความคืบหน้าของทั้งสองเรื่องเกือบเท่ากัน ไม่ต้องคิดก็รู้ว่า ในอนาคตนอกจากแข่งขันเรื่องการจัดอันดับและยอดขายบัตรเข้าชมแล้ว ต้องมีสงครามน้ำลายระหว่างแฟนคลับทั้งสองฝ่ายอีกมากมายแน่นอน

โฮมเพจส่วนตัวของเสิ่นหานเองก็คึกคักเช่นกัน เพราะเจ้าตัวโพสต์รูปไอศกรีมเมื่อตอนกลางวัน ดังนั้นคอมเมนต์มากมายจึงล้วนถามว่าหยางซีเป็นคนทำใช่หรือเปล่า หลังจากได้รับคำตอบแน่ชัดก็พากันรำพึงว่าสวีตกันเหลือเกิน เมื่อไหร่ตุ๊บป่องจะแต่งงาน เราเตรียมสินสอดทองหมั้นไว้พร้อมแล้ว

ข่าวลือถูกพูดไปหลายต่อหลายครั้ง จนคนอื่นๆ พากันคิดว่าเป็นเรื่องจริง ยิ่งไปกว่านั้นครั้งนี้กลับไม่ใช่แค่ข่าวลือ

หยางซียกยิ้มมุมปาก หันไปเหลือบมองคนข้างกายแวบหนึ่ง

เสิ่นหานเผยอปากเล็กน้อย นอนหลับด้วยใบหน้ามีความสุข หยางซีแกล้งใช้นิ้วกดริมฝีปากนุ่มหยุ่นของอีกฝ่าย ก่อนถูก 'งับ' ทันที

หลังแน่ใจว่าสิ่งที่อยู่ในปากกินไม่ได้ เสิ่นหานก็ปล่อยอย่างผิดหวังก่อนพลิกตัวหลับต่อ

หยางซีหัวเราะแล้วอ่านข่าวต่อไปทีละเรื่อง

"นายทำอะไรอยู่" ผ่านไปสักพักเสิ่นหานก็ลืมตาขึ้นอย่างงัวเงีย

"ไม่มีอะไร เคลียร์งานน่ะ" หยางซีเอ่ย "นอนต่อเถอะ"

"หิวน้ำ" เสิ่นหานเสียงแหบเล็กน้อย คิดครู่หนึ่งก็เอ่ยสำทับ "คงเสียน้ำเพราะท้องเสีย"

หยางซีลงจากเตียงไปรินน้ำอุ่นให้อีกฝ่าย แล้วดูเจ้าตัวดื่ม

"นายเองก็รีบนอน ฟ้าจะสว่างแล้ว" เสิ่นหานหาวหวอด ใช้แขนกับขากอดอีกคนไว้ "พรุ่งนี้ต้องไปทำงาน"

หยางซีปิดโคมไฟหัวเตียง กอดอีกฝ่ายแนบอกไว้แน่น ไม่คิดจะปล่อยมือสักนิดเดียว

เสิ่นหานมีความสุข เขายิ้มร่าแม้กระทั่งในฝัน

ภายในโรงถ่ายหนัง ฟางเล่อจิ่งกลับเข้ากองถ่ายตามกำหนดเวลา เย่ว์เซิง และทีมงานคนอื่นต่างเป็นห่วงเขา เมื่อเห็นอีกฝ่ายหายเป็นปกติแล้วถึงโล่งใจ

"ขอโทษที่ทำให้ทุกคนเป็นห่วงนะครับ" ฟางเล่อจิ่งเอ่ยขอโทษ

"เธอไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว" เย่ว์เซิงตบไหล่ของเขาเบา ๆ "เป็นความผิดของฉันเองที่คิดแต่จะถ่ายหนังให้ออกมาดี จนไม่ได้นึกถึงความกดดันของเธอ"

"ไม่เกี่ยวกับกองถ่ายหรอกครับ" ฟางเล่อจิ่งเอ่ยอย่างละอาย "เป็นผมเองที่ปรับสภาพจิตใจไม่ได้ แต่ตอนนี้ไม่เป็นอะไรแล้วครับ"

"ใช่ครับ" เฝิงฉู่ที่อยู่ข้าง ๆ เอ่ยแทรก "จิตแพทย์ที่บริษัทเชิญมาครั้งนี้ยอดเยี่ยมมาก" น่าปักธง[3] สรรเสริญให้ชะมัด!

ฟางเล่อจิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง *ไม่พูดถึงเรื่องนี้ได้ไหม*

กระอักกระอ่วนจัง

ตอนแรกเพื่อดูแลสภาพอารมณ์และร่างกายของฟางเล่อจิ่ง เย่ว์เซิงปรับเอาซีนที่เหลือซึ่งไม่สำคัญนักมาถ่ายก่อน หลังมั่นใจว่าเขากลับสู่สภาพปกติโดยสมบูรณ์ ถึงค่อย ๆ เพิ่มแผนถ่ายทำ

[3] ชาวจีนนิยมมอบธงผ้าแพรให้เป็นของที่ระลึกเพื่อแสดงความเคารพ ขอบคุณ หรืออื่น ๆ

เหยียนข่ายเองก็ตั้งใจพักที่โรงแรมต่ออีกสองวัน ก่อนขึ้นเครื่องบินกลับ แล้วตรงไปบริษัททันที

ป้ายอี้กำลังรอเขาอยู่ในห้องทำงาน

“มีธุระอะไร” เหยียนข่ายทิ้งกระเป๋าเดินทางไว้ด้านหนึ่ง

“นายคิดว่าไงล่ะ” ป้ายอี้ปิดประตู และไม่ลืมล็อกกลอน

เหยียนข่ายหลุดขำ “ฉันไม่สนใจนายหรอกนะ”

“แต่ฉันอยากให้นายสนใจฉัน!” ป้ายอี้ยับยั้งความรู้สึกอยากแผดเสียงไว้

เหยียนข่ายทำหน้าขยะแขยง

“ฟางเล่อจิ่ง! ฟางเล่อจิ่ง! ฟางเล่อจิ่ง!” ป้ายอี้เดินวนรอบห้อง

“แล้วไง” เหยียนข่ายเดินไปหยิบกาแฟ

“แล้วไง!” ป้ายอี้ลากเก้าอี้มานั่งลงฝั่งตรงข้าม “พวกนายคบกันเมื่อไหร่”

เหยียนข่ายตอบ “ปีที่แล้ว”

“ปีที่แล้ว?!” ป้ายอี้ช็อก

“เบาๆ หน่อย” เหยียนข่ายเอ่ยเตือน “ถึงห้องทำงานจะกันเสียงดี แต่ก็เก็บเสียงแบบนี้ของนายไม่อยู่หรอกนะ”

“หมายความว่าพอฉันเซ็นสัญญารับเขาเข้าบริษัทปุ๊บ นายก็ลงมือเลยงั้นเหรอ” ป้ายอี้ไม่อยากเชื่อ

เหยียนข่ายผงกศีรษะรับ “ถึงนายจะเลือกใช้คำแย่ไปหน่อย แต่เรื่องเวลาก็ตามนั้น”

“พระเจ้าช่วย!” ป้ายอี้ทึ้งเส้นผม ก่อนเริ่มกระชากเสื้อเชิ้ต

เหยียนข่ายมองอีกฝ่ายอย่างไม่สะทกสะท้าน “นายจะวิ่งออกไปบอกว่าฉันขืนใจนายหรือไง”

“อย่านอกเรื่อง!” ไม่บ่อยนักที่ป้ายอี้ระเบิดใส่เขา “นายจริงจัง? จริงใจ? เอาจริง?”

เหยียนข่ายพยักหน้า

“แบบที่อนาคตจะแต่งงานน่ะนะ” ป้ายอี้ถามต่อ

เหยียนข่ายยังคงพยักหน้า

“จบกัน ๆ” ป๋ายอี้ทรุดตัวลงบนเก้าอี้

เหยียนข่ายกระตุกมุมปาก “ทำอย่างกับฟ้าจะถล่มไปได้ นี่นายแอบรักฉันหรือว่าแอบรักเล่อเล่อกันแน่”

“ยังมีกะจิตกะใจล้อเล่นอีกเหรอ!” ป๋ายอี้ตัดพ้อ “นายรู้ไหมว่าถ้าเรื่องนี้แพร่งพรายออกไป คนทั่วไปกับพวกสื่อจะคิดยังไง!”

“ฉันรู้” เหยียนข่ายเลิกคิ้ว “แถมรู้ดีกว่านายด้วย”

“นายเปลี่ยนเป็นคนอื่นไม่ได้เหรอ” ป๋ายอี้หมดหวังสุดขีด “หรือลองกับฉันดูไหม”

เหยียนข่ายปฏิเสธทันควัน “ฝันไปเหอะ”

“ก็ได้ ถึงนายจะไม่แคร์สื่อกับสาธารณชน แล้วกับท่านประธานใหญ่จะทำยังไง” ป๋ายอี้ถามต่อ

“นายไม่ได้โทร.หาพ่อ?” คราวนี้กลายเป็นเหยียนข่ายที่ประหลาดใจ

“เพ้อเจ้ออะไร ฉันจะกล้าเหรอ!” ป๋ายอี้ตบโต๊ะ! ไม่กี่วันก่อน ขณะเขากำลังจิบกาแฟพลางฟังเพลงอยู่ห้องข้าง ๆ จู่ ๆ เหยียนข่ายก็เรียกมาที่ห้องทำงาน และเริ่มด้วยการบอกว่า “ฉันกำลังคบกับเล่อเล่อ” ที่เปรียบเสมือนสายฟ้าฟาด ตามด้วยถูกส่งให้ไปติดต่อจิตแพทย์เพื่ออำพรางเรื่องราว ไม่เหลือพื้นที่ให้เขาประมวลผลแม้แต่นิดเดียว!

“งั้นนายก็ไม่ต้องเป็นห่วง” เหยียนข่ายว่า “พ่อรู้แล้ว เขาชอบเล่อเล่อมาก”

“หา?” ป๋ายอี้อ้าปากกว้าง

เหยียนข่ายถาม “ฉันยัดหลอดไฟใส่ปากนายไว้เหรอ”

“ท่านประธานใหญ่รู้แล้วเหรอ” ป๋ายอี้เอ่ยทวนอีกครั้ง “แล้วคุณป้าล่ะ”

“อยู่แล้ว” เหยียนข่ายตอบ “พวกเขาชอบเล่อเล่อกันมาก”

“รู้ตั้งแต่ปีก่อนเหรอ” ป๋ายอี้เสียงสั่น

“เปล่า” เหยียนข่ายตอบ

ในที่สุดป๋ายอี้ก็ถอนหายใจโล่งอก ที่แท้ก็รู้พร้อม ๆ ตัวเอง ก็ไม่แย่

เท่าไหร่

จากนั้นเหยียนข่ายพูดขึ้น “ราว ๆ สองสามเดือนก่อนมั้ง ตอนพ่อกลับมาจีนน่ะ”

ป๋ายอี้ “...”

เหยียนข่ายโบกมือไปมาตรงหน้าเขา “รองประธานป๋าย เชิญไปเหม่อที่ห้องทำงานของตัวเองด้วย”

“เพราะงั้นฉันคือคนที่โดนปิดบังนานที่สุด?” ป๋ายอี้ชี้นิ้วหาตัวเอง

เหยียนข่ายตอบ “ใช่”

“นายทำเกินไปแล้ว!” ป๋ายอี้ตบโต๊ะแล้วลุกขึ้น “ไม่อยากเชื่อว่าจะไม่บอกฉันให้เร็วกว่านี้! รู้ไหมว่าตั้งแต่นายไปโรงถ่ายหนัง ฉันก็เอาแต่กังวลว่าจะบอกเรื่องนี้กับคุณลุงยังไง! ฉันสงสัยอยู่เลยว่าทำไมช่วงนี้เขาไม่โทร.ถามฉันเรื่องความรักของนาย นึกว่าเขายอมแพ้ไปแล้วซะอีก คิดไม่ถึงเลยว่าจะรู้ตั้งนานแล้ว! แถมรู้แล้วไม่บอกฉันอีก ปล่อยให้ฉันกลัวกินไม่ได้นอนไม่หลับอยู่คนเดียว” ป๋ายอี้ร่ายยาวในรวดเดียว น้อยใจกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว!

เหยียนข่ายมองเขา เหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม

“อะไร” ป๋ายอี้พรั่งพรูคำพูดมากมายออกมาในลมหายใจเดียวเลยหอบเล็กน้อย

เหยียนข่ายถาม “ก่อนหน้านี้พ่อโทร.ถามเรื่องความรักของฉันบ่อยเหรอ”

ป๋ายอี้ “...”

“หือ?” เหยียนข่ายเลิกคิ้วเล็กน้อย

“บริษัทห้ามไม่ให้ใช้ความรุนแรงกับผู้ใต้บังคับบัญชานะ” ป๋ายอี้รีบเตือน

“ไม่มีกฎข้อนี้” เหยียนข่ายลุกขึ้นยืน

“มี!” ป๋ายอี้ขดตัวไปอยู่มุมห้องทันที “ข้อสิบสามไง”

“ฉันบอกว่าไม่มีก็คือไม่มี” เหยียนข่ายถกแขนเสื้อ

ป๋ายอี้กระโจนไปข้างประตู

แต่เขาเพิ่งล็อกประตูไป!

อะไรคือขว้างงูไม่พ้นคอน่ะหรือ!

ก็แบบนี้ไง!

ห้องทำงานมีเสียงตุบตับดังต่อเนื่อง เลขาฯสาวยืนอยู่หน้าห้องอย่างหวาดหวั่น

ประธานเหยียนกับรองประธานป่ายไม่ทะเลาะกันมาหลายปีแล้วนี่นา นึกว่าจะอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติแล้วซะอีก ตัวเองคงคิดตื้นๆ เกินไปสินะ

แน่นอน เพื่อปลอบประโลมหัวใจอันเปราะบางที่แหลกละเอียดของป่ายอี้ เหยียนข่ายเลยให้วันหยุดกับเขาเป็นเวลาครึ่งเดือน

สิบวันต่อมา *เหตุการณ์ผิงลั่ว* ก็ปิดกล้องอย่างเป็นทางการ ภายในงานเลี้ยง ฉลองกลางแจ้ง ในที่สุดพวกสื่อก็ได้เจอฟางเล่อจิ่งที่เก็บตัวเงียบมานาน

“ขอโทษที่ทำให้ทุกคนเป็นห่วงนะครับ” ฟางเล่อจิ่งเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ก่อนหน้านี้ผมหักโหมเกินไป แต่ตอนนี้ไม่เป็นอะไรแล้วครับ”

“ไม่ใช่เพราะบริษัทมอบหมายงานเกินกำลังจริงๆ ใช่ไหมครับ” สื่อเอ่ยถาม

“ไม่ใช่ครับ” ฟางเล่อจิ่งส่ายหน้า “บริษัทดูแลผมดีมาก”

“หานหานมาแล้ว!” ใครบางคนส่งเสียงอยู่หน้าประตู

นาทีถัดมาก็เห็นเสิ่นหานพุ่งเข้ามาในงานด้วยความดีใจแล้วสวมกอดฟางเล่อจิ่งไว้เต็มรัก

แสงแฟลชสว่างวาบไปทั้งแถบ ฟางเล่อจิ่งผละตัวจากเสิ่นหานพร้อมหัวเราะ “ขอบใจนะ”

“ยินดีกับการปิดกล้องนะ” เสิ่นหานวิ่งจนหายใจไม่ทัน “ทีแรกเราจะมาให้ตรงเวลา แต่เครื่องบินดันดีเลย์!” มาปรากฏตัวตอนงานเริ่มไปแล้วช่างไม่สบอารมณ์เอาซะเลย

“หานหาน หานหาน มองทางนี้หน่อยค่ะ” บรรดาสื่อร้องเรียกเสียงดัง

เสิ่นหานหันไปซูสองนิ้วพร้อมยิ้มตาหยี

"ถ่ายคู่กับเล่อเล่อหน่อย!" สื่อมวลชนขอขึ้นมาอีก

ฟางเล่อจิ่งดึงเสิ่นหานมายืนหน้าฉากหลังให้สื่อมวลชนถ่ายภาพ

"หานหาน ถ่ายคู่กับคุณหยางหน่อยไหม" สื่อพร้อมใจกันถาม

"ได้สิครับ" เสิ่นหานรับคำทันที ก่อนยิ้มแล้วถามทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้ว "แต่ทำไมให้ถ่ายกับหยางซีล่ะ เขาไม่ใช่ศิลปินสักหน่อย"

ก็เพราะอยากได้หัวข้อทำข่าวน่ะสิ! สื่อมวลชนตอบคำถามในใจ แต่เหตุผลแบบนี้ไม่สามารถพูดออกไปได้ ดังนั้นทุกคนจึงแสร้งบอกว่า เพราะหยางซีหล่อมาก หล่อเทียบเท่าทาเคชิ คาเนชิโร[4] ได้เลย เราอยากเก็บภาพสุด ๆ

"หยางซี" เสิ่นหานเรียกเขา "นายยินดีถ่ายรูปกับฉันไหม"

หยางซี "..."

"ถ่ายสักรูป ๆ แค่รูปเดียว!" เนื่องจากงานเลี้ยงปิดกล้องไม่ได้มีพิธีรีตองอะไร ขอแค่ให้ทุกคนสนุกสนาน เพราะงั้นสื่อเลยค่อนข้างเป็นกันเอง

เสิ่นหานยืนข้างหยางซีอย่างเปิดเผย รับการเจิมจากเลนส์กล้องข้างในรู้สึกดีจนแทบตัวลอย!

ฟินชะมัด!!!!!

เห็นดวงดาวส่องแสงระยิบระยับในดวงตาของอีกฝ่าย แน่นอนว่าหยางซีไม่อาจเดาความคิดของเจ้าตัวได้ เขาทั้งขำทั้งจนใจ ทว่าก็ยอมให้ความร่วมมือ ไม่ได้เดินหนี รูปถ่ายถูกเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ตอย่างรวดเร็ว ทุกคนต่างพากันบอกว่าหยางซีหล่อสุด ๆ ให้ความรู้สึกเป็นคู่จิ้นกับเจ้าตุ๊บป่องขนาดนี้ บอกว่าไม่ใช่คู่รักก็ไม่มีใครเชื่อหรอก!

ช่วยรีบกลับบ้านเกิดแล้วแต่งงานเถอะนะ!

อากาศต้นเดือนมีนาคมยังคงหนาวเย็น แต่ก็มีคนในกองถ่ายเปิดเบียร์และฉีดแชมเปญฉลอง ฟางเล่อจิ่งถูกฉีดใส่จนเปียกไปทั้งหน้า เสิ่นหาน

[4] นักแสดงชายลูกครึ่งญี่ปุ่น-ไต้หวัน

ช่วยเช็ดทำความสะอาดให้อีกฝ่ายแล้วดึงมานั่งตรงมุมเล็ก ๆ ที่ค่อนข้างเงียบสงบ

"ขอบคุณที่ตั้งใจมาหานะ" ฟางเล่อจิ่งชนกระป๋องเบียร์กับเขา

"ไม่เป็นไร ฉันมีวันหยุดพอดี" เสิ่นหานบอก "หลังปิดกล้องแล้วนายมีงานอะไรอีกไหม"

"คงมีสัมภาษณ์สองสามที่" ฟางเล่อจิ่งตอบ

"แค่นี้?" เสิ่นหานเบิกตากว้าง

"อือ" ฟางเล่อจิ่งพยักหน้า "แค่นี้"

เสิ่นตุ๊บป่องน้อยอกน้อยใจ รู้สึกเหมือนโลกนี้มีเพียงตัวเองที่ยุ่งหัวหมุนอยู่คนเดียว!

"ฉันว่าจะถือโอกาสไปอังกฤษช่วงนี้เลย" ฟางเล่อจิ่งว่า

"ไปหาพ่อแม่เหรอ" เสิ่นหานมองเขา "พร้อมบอส?"

ฟางเล่อจิ่งพยักหน้า

"ว้าว" เสิ่นหานตื่นเต้น "จะพาไปเจอพ่อแม่แล้ว!"

"ฉันกังวลนิดหน่อย" ฟางเล่อจิ่งบอกตามตรง

"อดทนไว้ เดี๋ยวมันก็ผ่านไป!" เสิ่นตุ๊บป่องปลอบโยนเขาด้วยน้ำเสียงของผู้ผ่านประสบการณ์ "ก็เหมือนคลอดลูกนั่นแหละ พอผ่านความยากลำบากก็มักพบความสุขกับการมาถึงของชีวิตใหม่"

ฟางเล่อจิ่ง "..."

ผ่านมานานขนาดนี้แล้วแท้ ๆ ทำไมทักษะการพูดโน้มน้าวของเขาถึงยังชวนตะลึงอยู่เลย

ไม่พัฒนาขึ้นสักนิดเดียว

103
ใครบางคนจ้องเล่นงานคุณ!
ไปเจอเพื่อนด้วยกัน!

*เพราะเผชิญอุปสรรคมากมาย*ระหว่างถ่ายทำ ดังนั้นวันปิดกล้องทุกคนเลยรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก กว่าจะแยกย้ายกันก็เป็นเวลาสี่ทุ่มเข้าไปแล้ว หลังกลับถึงโรงแรมและอาบน้ำเสร็จเรียบร้อย เสิ่นหานก็กอดหมอนปีนขึ้นเตียงของฟางเล่อจิ่งด้วยความเบิกบาน “ดื่มเหล้าไปแล้ว ตอนนี้เราจะเริ่มทำเรื่องอย่างว่าได้หรือยัง”

ฟางเล่อจิ่งห่อตัวด้วยผ้าห่มแล้วกลิ้งไปอีกด้าน “อย่าส่งเสียงหนวกหู”

“ฉันไม่อยากนอน!” เสิ่นตุ๊บป่องเขย่าตัวอีกฝ่าย

“ฉันอยากนอน” ฟางเล่อจิ่งมุดศีรษะกลับเข้าไปในผ้าห่ม

“เวลาผ่านไปเร็วเหมือนยิงธนู วัยหนุ่มสาวไหลไปเหมือนสายน้ำ เรามาทำอะไรที่มีความหมายกันดีกว่า” เสิ่นหานฉุดเขาสุดแรงเกิด เป็นตุ๊บป่องจอมพลังเลยทีเดียว

ฟางเล่อจิ่งงัวเงีย อยากร้องไห้แต่ไม่มีน้ำตา

โลกนี้ไม่มีอะไรน่าเศร้าไปกว่าคนเมาที่อยากนอนต้องเจอกับคนเมาที่พูดมาก

“เล่อเล่อ” เสิ่นหานกอดหมอนแล้วนอนบนเตียงกับอีกฝ่าย

“หืม?” ฟางเล่อจิ่งตอบกลับอย่างสะลึมสะลือ

“ฉันนี่โชคดีจริง ๆ” เสิ่นหานเปรยกับตัวเอง

"ทำไมล่ะ" ฟางเล่อจิ่งถามอย่างไม่ใส่ใจ

"ไม่รู้สิ" เสิ่นตุ๊บป่องเด็ดเดี่ยว "ก็โชคดีนั่นแหละ"

ฟางเล่อจิ่งครางรับเบา ๆ ก่อนผล็อยหลับไป ทิ้งให้เสิ่นตุ๊บป่องพูดเจื้อยแจ้วคนเดียว อีกฝ่ายเริ่มสาธยายเรื่องราวตั้งแต่ชั้นประถมปีที่สามยาวไปจนถึงช่วงมัธยมต้น มัธยมปลาย และมหาวิทยาลัย ไม่เพียงไม่ง่วงสักนิด แถมยังยิ่งพูดก็ยิ่งคึกกว่าเดิมด้วยซ้ำ!

"ฉันชอบหยางซี!" เสิ่นหานลุกขึ้นยืนบนเตียง เท้าสะเอวประกาศเรื่องอันยอดเยี่ยมนี้

ฟางเล่อจิ่งเปิดเปลือกตาอย่างง่วงงุน ก่อนดึงผ้าห่มมาคลุมโปงทันที

ความรู้สึกพลุ่งพล่านภายในใจ เสิ่นหานสวมสลิปเปอร์หัวเห็ดวิ่งรอบห้องสองรอบอย่างมีความสุข จากนั้นไปเปิดตู้เย็นหยิบแอปเปิลมากัดถึงกระโจนขึ้นเตียงเสียงดังสนั่นหวั่นไหว และเริ่มกรนเบา ๆ อย่างสุขใจ

ฟางเล่อจิ่งถูกอีกคนกระแทกทำเอามึนจนเห็นดาว ทั้งยังเกือบเป็นลมเพราะหายใจไม่ออก เขาต้องออกแรงมหาศาลกว่าจะดึงผ้าห่มมาคลุมตัวอีกฝ่ายได้ ส่วนตัวเองก็หามุมเล็ก ๆ หลับไปอีกครั้ง ตื่นอีกทีก็เป็นช่วงเที่ยงของวันใหม่ เขาลุกขึ้นนั่งบิดขี้เกียจ พอหันไปก็เห็นเสิ่นหานกำลังกอดเท้าของตัวเองอยู่ในห้วงนิทราอย่างมีความสุข

ฟางเล่อจิ่ง "..."

ท่ายากขนาดนี้ นายนอนอีท่าไหนเนี่ย

"หยางซี" เสิ่นหานเรียกด้วยความสะลึมสะลือ

"ตื่นได้แล้ว" ฟางเล่อจิ่งเขย่าตัวอีกฝ่าย

"ไม่ตื่น" เสิ่นหานขดตัวเล็กลง "เว้นแต่นายจะให้ฉันกินเป็ดย่าง"

"..." จิตใต้สำนึกของพวกนักกินสินะ ฟางเล่อจิ่งแทบอยากคารวะหยางซีลำบากมากจริงด้วย

"เล่อเล่อ" ตอนฟางเล่อจิ่งกำลังแปรงฟันอยู่ ในที่สุดเสิ่นหานก็ลุกขึ้นจากเตียงมายืนอยู่หน้าประตูห้องน้ำอย่างงัวเงีย "อั้นไม่ไหวแล้ว"

ฟางเล่อจิ่งพูดไม่ออก ได้แต่คาบแปรงสีฟันเดินออกไป

"ตอนบ่ายเรามีแพลนอะไร" เสิ่นหานชิ้งฉ่องอย่างมีความสุขพลาง

เอ่ยถาม

“เมื่อวานได้ยินหยางซีกับเฝิงฉู่บอกว่าจะพานายไปกินปลาหิมะ” ฟางเล่อจิ่งตอบ

“จริงเหรอ” เสียงฟื้บดังขึ้น ก่อนเสิ่นตุ๊บป่องจะยื่นหน้าออกมาจากห้องน้ำ

เขาเพิ่งพูดอยู่เลยว่าร้านนี้อร่อย ไม่คิดไม่ฝันว่าพูดปุ๊บจะได้กินปั๊บ!

ใจตรงกันแบบนี้ดีชะมัด

ร้านขายปลาหิมะอยู่ห่างจากโรงถ่ายไปไม่ไกลนัก เนื่องจากเลยช่วงเวลาอาหารกลางวันมาแล้ว ภายในร้านจึงมีคนประปราย ส่วนใหญ่เป็นทีมงานของกองถ่ายและพนักงาน พวกเขาเลือกห้องส่วนตัว ทันทีที่เข้าไปนั่ง ยังไม่ทันเริ่มสั่งอาหาร ก็ได้ยินใครบางคนมาเคาะประตู

“พนักงานเสิร์ฟหรือเปล่า” เสิ่นหานเดา

หยางซีลุกขึ้นไปเปิดประตูก็เห็นผู้หญิงหน้ากลมยืนอยู่ด้านนอก “ไม่ทราบว่าเล่อเล่ออยู่ไหมคะ”

“หลี่เจี๋ย?” ฟางเล่อจิ่งลุกขึ้นยืน แปลกใจเล็กน้อย “ทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่” หลังเธอสารภาพรักอย่างโจ่งแจ้งในงานคัดเลือกนางเอกภาพยนตร์*เหตุการณ์ผิงลั่ว* ก็ถูกชาวเน็ตถล่มยับ ต่างบอกกันว่าเธอต้องการเรียกร้องความสนใจ เป็นเรื่องราวที่วุ่นวายอยู่นานกว่าจะเงียบไป เธอเองก็หายหน้าหายตาไปจากสาธารณชน คิดไม่ถึงว่าจะเจอกันที่นี่

“ค่ะ ฉันมาเป็นนักแสดงรับเชิญบทเล็ก ๆ ในหนังของผู้กำกับหลิว กำลังกินอาหารอยู่ที่นี่พอดี” หลี่เจี๋ยถามอย่างระมัดระวัง “ขอเข้าไปนั่งข้างในได้ไหมคะ”

“ได้สิ” ฟางเล่อจิ่งพยักหน้า

หยางซีเอียงตัวเปิดทางให้เธอ

“ขอบคุณค่ะ” หลี่เจี๋ยเดินเข้ามาในห้อง ท่าทางดูประหม่าเล็กน้อย

เฝิงฉู่กับหลี่จิ้งสบตากันแวบหนึ่งเหมือนคิดตรงกัน ว่ากันตามตรงตั้งแต่เรื่องสารภาพรักในการประกวดคราวนั้น ทั้งสองก็ไม่ค่อยอยากให้ฟางเล่อจิ่งข้องเกี่ยวกับหลี่เจี๋ยเท่าไหร่ โดยเฉพาะการร่วมโต๊ะกินอาหาร

เหมือนอย่างตอนนี้ หากถูกสื่อจับได้ก็ไม่รู้เลยว่าจะเป็นข่าวอะไรบ้าง

"เดี๋ยวฉันก็ไปแล้วค่ะ" หลี่เจี๋ยบอก "แต่มีบางเรื่องที่ฉันต้องบอกคุณ"

เสิ่นหานหันไปมองหยางซีครู่หนึ่ง หรือว่าจะสารภาพรักอีกรอบ?

ถ้าบอสรู้เข้าละก็ ต้องโกรธมากแน่ๆ แค่คิดก็สยองแล้ว

จากนั้นก็ได้ยินหลี่เจี๋ยพูดว่า "คุณต้องระวังเหลยถิงสตูดิโอไว้นะคะ"

หลี่จิ้งเอ่ย "เหลยถิงสตูดิโอ?"

"ค่ะ" หลี่เจี๋ยพยักหน้า หลี่จิ้งเป็นผู้จัดการของฟางเล่อจิ่ง เฝิงฉู่เป็นผู้ช่วยของฟางเล่อจิ่ง เสิ่นหานและหยางซีต่างเป็นเพื่อนสนิทของฟางเล่อจิ่ง ดังนั้นเธอจึงไม่คิดอ้อมค้อม "ก่อนหน้านี้หลังจากที่ฉันตกรอบ พวกเขาเคยมาหาฉัน บอกว่าอยากสัมภาษณ์พิเศษ"

"เป็นเรื่องปกติที่สื่อปาปารัซซี่จะอยากหาข่าว" เฝิงฉู่ว่า

"ตอนนั้นฉันก็คิดแบบนี้เหมือนกันค่ะ" หลี่เจี๋ยเอ่ย "พวกเขาบอกว่าไม่มีคำถามอะไรเกินขอบเขตแน่นอน ค่าตอบแทนก็มากพอสมควร เพราะงั้นฉันเลยตอบตกลง"

"แล้วยังไงต่อ" หลี่จิ้งถาม

"หลังจากนั้นพอถึงเวลาสัมภาษณ์จริงๆ พวกเขากลับแทบไม่ได้ถามเรื่องเกี่ยวกับการแข่งขันเลย" หลี่เจี๋ยเล่า "เอาแต่โยงเข้าเรื่องเล่อเล่อตลอด หวังจะขุดคุ้ยข้อมูลด้านลบ พอฉันบอกว่าไม่รู้อะไรเท่าไหร่ พวกเขาก็ถามฉันอีกว่าอยากมีข่าวลือกับเล่อเล่อไหม แถมบอกว่าขอแค่เชื่อฟังก็ทำให้ฉันดังได้ในชั่วข้ามคืน"

ฟางเล่อจิ่งได้ยินก็นิ่วหน้าเล็กน้อย

"แต่ฉันไม่ได้ตอบรับ" หลี่เจี๋ยบอก "หลังจากนั้นพอกลับถึงบ้าน พวกเขาก็โทร.หาฉันอีกหลายสาย เอาแต่ตื๊อให้ฉันยอมรับข้อเสนอของพวกเขา เป็นแบบนี้อยู่นาน กว่าจะยอมแพ้"

"ขอบคุณที่บอกเรื่องนี้กับเรานะ" ฟางเล่อจิ่งเอ่ย

"ไม่เป็นไรค่ะ" หลี่เจี๋ยลุกขึ้นยืน "งั้นฉันไปก่อนนะคะ พวกคุณกินกันตามสบายเถอะค่ะ" เมื่อเดินไปถึงประตู เธอก็หันกลับมาอีก "สู้ๆ นะคะ

ฉันจะสนับสนุนคุณเสมอ"

ฟางเล่อจิ่งยิ้ม "เธอเองก็เหมือนกันนะ"

กระทั่งหลี่เจี๋ยกลับไปแล้ว เฝิงฉู่จึงถามหลี่จิ้ง "เหลยถิงสตูดิโอนายมีความเห็นยังไงบ้าง"

"เป็นสื่อปาปารัซซี่แถวหน้าของประเทศ ตัวการที่ทำให้ทุกคนในวงการปวดหัว" หลี่จิ้งว่า "แต่เล่อเล่อไม่เคยไปข้องเกี่ยวกับปัญหายุ่งยาก พวกเขาคงหาอะไรมาเล่นข่าวไม่ได้หรอก"

เสิ่นตุ๊บป่องมองอีกฝ่ายอย่างจริงจัง

คุณผู้ชายครับ คุณอ่อนต่อโลกเกินไปแล้ว

บนโลกนี้มีสิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวอยู่ประเภทหนึ่ง

ที่ชื่อว่า คุณยายหก

ฟางเล่อจิ่งแอบเหยียบเท้าอีกฝ่ายไปที

รีบเก็บจินตนาการอันกว้างไกลของนายซะ!

"ไม่ว่ายังไง ตอนนี้เล่อเล่อกับหานหานก็กำลังเป็นที่สนใจ ระวังไว้หน่อยจะดีกว่า" เฝิงฉู่ว่า "เหมือนที่หลี่เจี๋ยพูดเมื่อกี้นั่นแหละ ถึงตัวเองจะไม่ได้ทำอะไรผิด ก็สู้กับการใส่สีตีไข่ของอีกฝ่ายไม่ได้หรอก เธอเป็นคนมีไหวพริบเลยไม่ได้พูดอะไร ถ้าไปเจอศิลปินหญิงที่ชอบพูดสุ่มสี่สุ่มห้าเข้าละก็ คงถูกแต่งเรื่องไปถึงไหนต่อไหนแล้วก็ได้"

"นายพอจะรู้จักสตูดิโอนี้ไหม" หลี่จิ้งถามหยางซี

"ก่อนหน้านี้ไม่ แต่ข่าวที่หานหานกับเล่อเล่อแย่งตำแหน่งพรีเซนเตอร์กันตอนนั้นมาจากสตูดิโอนี้เป็นที่แรก ฉันเลยตั้งใจตรวจสอบโดยเฉพาะ" หยางซีเอ่ย "ผู้ก่อตั้งไม่มีอะไรน่าสนใจและไม่ใช่คนในวงการ แต่หุ้นส่วนที่ชื่อซุนขุยเกิดมาเพื่อเป็นปาปารัซซี่เลยละ เขาแฉเรื่องอื้อฉาวในวงการมากมายจนทำให้เหลยถิงสตูดิโอดังได้ในชั่วข้ามคืน"

"วงการนี้มีปาปารัซซี่ไม่น้อย แต่ทำได้ระดับเหลยถิงกลับมีไม่เยอะ" หลี่จิ้งเอ่ย "จุดที่ซุ่ม สถานที่ดักรอมันแม่นยำไปหน่อย เหมือนกับมีสายในวงการ"

เสิ่นหานมองฟางเล่อจิ่งด้วยสายตาเห็นใจ

โดนสุดยอดกอเอี๊ยะหนังสุนัขแบบนี้ตามติด มันน่าจุดเทียนไว้อาลัยให้จริง ๆ

“ก็มีแต่ต้องเพิ่มความระวังอีกเท่าตัว” หลี่จิ้งตบไหล่ฟางเล่อจิ่งเบา ๆ “นายเองก็ต้องระวังตัวขึ้น กลับไปแล้วก็พยายามอย่าออกไปไหน ยิ่งไปกว่านั้นคือ ห้ามมีแฟน”

“แค็ก ๆ ๆ!” เฝิงฉู่กระแอมสุดชีวิต

ฟางเล่อจิ่ง “...”

“นายเป็นอะไร” หลี่จิ้งนิ่วหน้า

“ถั่ววาซาบิเผ็ดชะมัด” เฝิงฉู่ทำหน้าระทมทุกข์ เล่อเล่อมีแฟนแล้วเข้าใจไหม *ฉันบกพร่องในหน้าที่จริง ๆ*

ฟางเล่อจิ่งส่งแก้วน้ำให้เขาด้วยท่าทีเรียบเฉย

“ตอนนี้มีหลายคนรู้ที่อยู่ของนาย กลับไปฉันจะทำเรื่องกับบริษัทดูว่าจะเปลี่ยนที่ได้หรือเปล่า” หลี่จิ้งพูดต่อ “จะได้ไม่โดนปาปารัซซี่ตามรังควานอีก” อย่างไรซะ หลังจากแสดงเรื่อง *THE SUNSET* แล้ว ไม่ว่าความนิยมหรืออิทธิพลของฟางเล่อจิ่งล้วนอยู่ในระดับที่สูงกว่าเมื่อก่อน เมื่ออยู่ในที่ที่มีแต่คนแก่งแย่งชิงดีก็ต้องเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้นอย่างเลี่ยงไม่ได้

เสิ่นหานกินหมูพันหน่อไม้ไปเงียบ ๆ

บอสไม่ยอมแน่

พวกเขาโดยสารเที่ยวบินขากลับในคืนนั้น แน่นอนว่าบรรดาสื่อที่ทราบข่าวล่วงหน้าต่างมารอกันที่สนามบินจนแน่นขนัด หลังให้สัมภาษณ์เล็กน้อย ฟางเล่อจิ่งก็อ้างว่ารู้สึกเพลียก่อนขึ้นรถตู้ ทิ้งให้เสิ่นตุ๊บป่องรับการสัมภาษณ์จากนักข่าวกลุ่มใหญ่ที่สนามบินเพียงลำพัง

เพื่อให้บอสได้เจอหวานใจเร็วขึ้นอีกนิด เขาไม่เสียดายเลยที่ใช้ตัวเองเป็นเหยื่อล่อ การเสียสละนี้ช่างน่าประทับใจเหลือเกิน!

สมควรได้รับมอบเหรียญรางวัล ‘ผู้ช่วยมือหนึ่ง’ สุด ๆ

ภายในคอนโดเล็ก ๆ อันอบอุ่น เหยียนข่ายกำลังดูหม้อซุปอยู่ในครัว ฟางเล่อจิ่งเข้าห้องมาก็ต้องตกใจ “คุณกำลัง...ทำอาหารเหรอครับ”

“เปล่า” เหยียนข่ายตอบ “มู่ชิวบอกฉันว่าต้องใช้ทัพพีคนไปเรื่อย ๆ ไม่งั้นจะติดหม้อ”

ฟางเล่อจิ่งล้างมือเรียบร้อยก็มาเมียงมองอยู่ข้างหม้อ ก่อนหลุดขำ “ประธานมู่อำคุณแล้ว ซุปไก่จะติดหม้อได้ยังไง”

เหยียนข่ายนิ่งค้างไปชั่วขณะ อยากจับเจ้ามู่ชิวมาสับให้เละ

มีแต่พระเจ้าที่รู้ว่าเขายืนคนตรงนี้มาสี่สิบนาทีแล้ว

“ได้แล้ว” ฟางเล่อจิ่งปิดไฟแล้วหันไปกอดเอวอีกคนไว้ “เราไปกินข้าวกันเถอะ”

“เดินทางเหนื่อยหรือเปล่า” เหยียนข่ายหยิบถ้วยออกมา

“ไม่เท่าไหร่ครับ ฟังหานหานเล่าข่าวซุบซิบมาตลอดทาง” ฟางเล่อจิ่งตักข้าวพลางถาม “คุณพอรู้เรื่องเหลยถิงสตูดิโอไหม”

“มาก่อกวนนายอีกแล้วเหรอ” เหยียนข่ายได้ยินก็ขมวดคิ้ว

“เปล่า แต่เมื่อกลางวันตอนกินข้าวอยู่ ผมเจอกับหลี่เจี๋ย” ฟางเล่อจิ่งถาม “คุณจำเธอได้ไหม”

“แน่สิ” เหยียนข่ายบีบแก้มอีกคน “สารภาพรักต่อหน้าผู้คนขนาดนั้น” น้ำเสียงฟังดูหึงหวง

“อย่าหึงไปเรื่อยสิครับ” ฟางเล่อจิ่งวางอาหารบนโต๊ะ แล้วเล่าเรื่องของเหลยถิงสตูดิโอให้เขาฟังคร่าว ๆ

“จ้องจับผิดนายโดยเฉพาะ?” สีหน้าของเหยียนข่ายดูอึมครึม

“ยังไงก็ไม่ได้ข้อมูลไป” ฟางเล่อจิ่งเลื่อนเก้าอี้มานั่ง “ผมแค่นึกขึ้นได้เลยลองถามคุณดู”

“ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ในลานจอดรถ ฉันเคยเห็นซุนขุยติดต่อกับหลี่เจี๋ย” เหยียนข่ายเล่า “ฉันนึกว่าเป้าหมายคือเฉิงเสี่ยวชิงกับเซียวมั่ว ไม่ก็เรื่องการแข่งขัน คิดไม่ถึงว่าจะพุ่งเป้ามาที่นาย”

“แล้วยังไงครับ” ฟางเล่อจิ่งป้อนเนื้อไก่ให้อีกฝ่าย

“เรื่องนี้มันยังไม่จบ” เหยียนข่ายว่า “หรือก็คือ ถึงเราอยากจบ

อีกฝ่ายคงไม่ยอมให้จบ เพราะงั้นสู้ลงมือก่อนดีกว่า ป้องกันไม่ให้เป็นฝ่ายถูกกระทำในอนาคต”

“อะไรคือ ‘สู้ลงมือก่อนดีกว่า’” ฟางเล่อจิ่งไม่เข้าใจ

“นายลองเดาสิ” เหยียนข่ายเชี่ยปลายจมูกอีกฝ่าย

ฟางเล่อจิ่งส่ายหน้า “เดาไม่ถูก”

“ไม่มีอะไรหรอก แค่ให้อีกฝ่ายรู้ว่านายคือตอขนาดใหญ่ที่แตะไม่ได้” เหยียนข่ายยิ้ม “ปาปารัซซี่เป็นพวกที่เปลี่ยนสีเก่งที่สุดในวงการ ทุกคนต่างต้องทำมาหากิน ไม่มีใครอยากมีปัญหาจริง ๆ หรอก”

“วิธีล่ะครับ” ฟางเล่อจิ่งถาม

“เรื่องนี้ต้องรอที่บริษัทปรึกษากันก่อนถึงจะตัดสินใจได้” เหยียนข่ายตอบ “เลิกพูดเรื่องนี้ดีกว่า ตั้งใจกินข้าว พรุ่งนี้ฉันจะพานายไปเจอเพื่อนสองสามคน”

“เพื่อน?” ฟางเล่อจิ่งแปลกใจ “เจอใครครับ”

“ไม่ต้องกังวล” เหยียนข่ายป้อนเขา “ฉันเคยบอกว่าถ้ามีโอกาสจะพานายไปเจอเพื่อนฉัน นาน ๆ จะเจอกันสักที นายเองก็ไม่ติดงานอะไรพอดี ถือว่าไปผ่อนคลายแล้วกัน”

“ไม่ต้องรอเปิดเผยความสัมพันธ์กันก่อนเหรอครับ” ฟางเล่อจิ่งถาม

“ฉันไม่พานายไปเจอคนที่ไว้ใจไม่ได้หรอก” เหยียนข่ายยิ้ม “ไม่ต้องห่วง ไม่มีทางพูดซี้ซั้วแน่นอน”

“...ก็ได้” ฟางเล่อจิ่งพยักหน้าและไม่ถามอะไรอีก

“ไม่ต้องกังวลจริง ๆ” เหยียนข่ายคลี่ยิ้มพร้อมมองอีกฝ่าย

“ผมไม่ได้กังวลสักหน่อย” ฟางเล่อจิ่งกินต่อ

เหยียนข่ายเตือน “นายใช้ตะเกียบกินซุปอยู่นะ”

ฟางเล่อจิ่ง “...”

สิบนาทีถัดมา เหยียนข่ายยืนเคาะประตูอยู่หน้าห้องน้ำ “เล่อเล่อ ฉันผิดไปแล้ว รีบออกมาเร็ว ซุปจะเย็นหมดแล้ว” ไอ้นิสัยชอบมาซ่อนในห้องน้ำนี่ เมื่อไหร่จะแก้หายสักที

ไว้แต่งงานกันเมื่อไหร่ คงต้องรื้อกลอนประตูห้องน้ำในบ้านออกให้หมด

ขี้อายน้อยลงหน่อยไม่ได้หรือไง

บอสกลุ้มใจเป็นอย่างมาก

ในเวลาเดียวกัน ภายในคอนโดอีกด้าน เสิ่นตุ๊บป่องที่ไม่รู้จักอาย กำลังยืนอยู่หน้ากระทะ รอหยางซีทอดลูกชิ้นให้กินอย่างใจจดใจจ่อ ด้วยเหตุผลที่ว่า 'นั่งเครื่องแล้วเวียนหัว ต้องบำรุงสักหน่อย'

นี่แหละที่เรียกความแตกต่างระหว่างมนุษย์

ไม่มีทางก้าวข้ามช่องว่างนี้ได้เลย

บ่ายวันรุ่งขึ้น คนขับรถมาถึงตรงเวลาและรับเหยียนข่ายกับฟางเล่อจิ่งไปนอกเมือง

"มีอะไรต้องระวังไหมครับ" ฟางเล่อจิ่งถาม

"ไม่ต้องระวังอะไรทั้งนั้น" เหยียนข่ายลูบศีรษะอีกคน "บอกแล้วไงว่าเป็นงานสังสรรค์ในหมู่เพื่อน ทำตัวตามสบายได้เต็มที่"

"แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ผมไปเจอเพื่อนของคุณนะ" ฟางเล่อจิ่งกุมมืออีกฝ่าย

"เพื่อนของฉันก็เหมือนเพื่อนของนาย เพราะงั้นไม่ต้องกังวล" เหยียนข่ายขยับเข้าไปจูบหน้าผากอีกฝ่าย

ใบหูของฟางเล่อจิ่งร้อนผ่าว รีบดันตัวต้นเหตุออกไป

มีคนอื่นอยู่ด้วยนะ!

คนขับรถยังตั้งหน้าตั้งตาขับรถต่ออย่างไม่สะทกสะท้าน

ในที่สุดรถเก๋งก็มาหยุดหน้าบ้านพักตากอากาศแห่งหนึ่ง ชายที่มาเปิดประตูให้ความรู้สึกเหมือนเด็ก เขาส่งยิ้มตาหยี "ทุกคนมาถึงแล้ว กำลังรอพวกนายอยู่"

"รถติดนิดหน่อย" เหยียนข่ายพาฟางเล่อจิ่งเดินเข้าไปในตัวบ้าน

อีกฝ่ายปิดประตูและเอ่ยอย่างเป็นมิตร "ขอเรียกนายว่าเล่อเล่อได้ไหม ฉันชอบหนังที่นายแสดงมาก ฉันชื่อหลิวเสี่ยวเหนียน"

"สวัสดีครับ" ฟางเล่อจิ่งจับมือทักทายอีกฝ่าย "ผมเคยได้ยินชื่อคุณที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า" ฟังดูคุ้นจัง

"งั้นเหรอ" รอยยิ้มของหลิวเสี่ยวเหนียนชะงักไปชั่วขณะ "คงไม่... มั้ง"

"นายอ่านนิยายที่เสี่ยวเหนียนเขียนเหรอ" เหยียนข่ายตะลึงอย่างเห็นได้ชัด รายชื่อหนังสือผุดขึ้นในหัวอย่างรวดเร็ว

สะดุดรักแมวป่าตัวน้อย

ภริยาจักรวรรดิมาเฟีย

สนมนักฆ่าของท่านอ๋องเจ้าเล่ห์

หยุดนะยัยเลขาฯจอมแก่น

เขาต้องฝันไปแน่ๆ

ทำไมเล่อเล่อของเขาถึงอ่านของพวกนี้ได้

"อ๋อ ผมนึกออกแล้ว คุณเป็นนักเขียน" ฟางเล่อจิ่งนึกออก

"ฉัน เอ่อ...ขอไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ" หลิวเสี่ยวเหนียนเหมือนจะร้องไห้อยู่รอมร่อ อย่าพูดถึงประวัติศาสตร์อันดำมืดตามใจชอบสิ!

เหยียนข่ายช็อก *ไม่จริงมั้ง นี่อ่านจริงๆเหรอ!*

แต่แบบนี้ก็ดูมีมุมน่ารักๆเหมือนกันแฮะ ดังนั้นบอสเลยสงบลงและปรับสภาพอารมณ์อย่างรวดเร็ว เตรียมลงลึกถึงรายละเอียดกับอีกฝ่ายเพื่อบ่งบอกว่าตัวเองไม่ได้ตกใจเลย

"หานหานพูดให้ผมฟังบ่อยๆ" ฟางเล่อจิ่งว่า "กระต่ายเยลลี่สีชมพูอีก เดี๋ยวผมไปขอลายเซ็นได้ไหม"

"...ได้สิ" เหยียนข่ายพยักหน้าอย่างยากลำบาก ก่อนพาอีกฝ่ายเดินเข้าข้างในด้วยกัน

ห้องรับแขกอันกว้างขวางของบ้านพักมีใครหลายคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเห็นทั้งสองเดินเข้ามาก็ทักทายด้วยรอยยิ้ม เหยียนข่ายแนะนำพวกเขาสั้นๆซึ่งส่วนใหญ่เป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจ หลังจากนั้นทุกคนก็เริ่มพูดคุยกันไม่ได้สนใจใครคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ ทำให้ฟางเล่อจิ่งผ่อนคลาย พูดคุยและหัวเราะไปกับทุกคนจนสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว

"เสียดายที่ซูนั่วกับโอวหยางไม่อยู่ ไม่งั้นนายจะได้มีเพื่อนในวงการบ้าง" เหยียนข่ายว่า "จงหลีเฟิงป้ายก็ติดถ่ายหนังที่อื่น"

"ที่แท้ทุกคนก็รู้จักกันหมดนี่เอง" ฟางเล่อจิ่งหลุดยิ้ม

"วงการแคบแค่นี้ รู้จักกันก็ไม่แปลก" เหยียนข่ายรินไวน์ให้อีกคน "ลองชิมดูสิ สมบัติส่วนตัวของเจ้าม่ชิว"

"เปรี้ยวไปนิด" ฟางเล่อจิ่งจิบเล็กน้อย

"ไม่ชอบเหรอ" เหยียนข่ายใช้หัวแม่มือเกลี่ยริมฝีปากของอีกฝ่าย "คราวหน้าจะหาที่รสนุ่มกว่านี้ให้นะ"

"สวีตกันกลางวันแสก ๆ เลยนะ" ใครบางคนส่งเสียงจิ๊จ๊ะมาจากฝั่งตรงข้าม เขาเป็นเพื่อนสนิททางธุรกิจของเหยียนข่าย และเป็นยักษ์ใหญ่ในอุตสาหกรรมเกมออนไลน์ของประเทศเช่นกัน ชื่อว่ากู้ข่าย

"นายจะสวีตด้วยก็ได้นะ" เหยียนข่ายเลิกคิ้ว

"คิดตื้น ๆ" กู้ข่ายทำหน้าหมั่นไส้ ก่อนหันไปเรียก "เสี่ยวเหนียน"

"มีอะไร" หลิวเสี่ยวเหนียนตอบรับเสียงดังมาจากห้องครัว

"ออกมาพักก่อน" กู้ข่ายว่า

"ไม่ออก" หลิวเสี่ยวเหนียนปฏิเสธ แล้วล้างผลไม้ต่อไป

กู้ข่าย "..."

"พี่เข้าครัวไปแบกพี่สะใภ้ออกมาสิ" น้องชายแห่งบ้านกู้พูดยั่วยุ

เหยียนข่ายตอบ "เขาไม่กล้าหรอก"

กู้ข่ายเงียบไปสักพัก ก่อนทำสีหน้าอึมครึม ท่าทางเหมือนจะเข้าห้องครัวไปทวงคืนความเป็นใหญ่อย่างนั้นแหละ

หลิวเสี่ยวเหนียนถือจานผลไม้เดินออกมาจากห้องครัว

เวรแล้ว! กู้ข่ายรีบส่งยิ้มหวาน กระวีกระวาดเข้าไปหา

ภรรยาเขาน่ารักสุด ๆ!

เหยียนข่ายขำจนปวดท้อง

ฟางเล่อจิ่งพูดไม่ออกบอกไม่ถูก เขารู้สึกว่ากู้ข่ายตรงหน้ากับที่เห็นในนิตยสาร...ไม่ค่อยเหมือนกันเท่าไหร่

"ฉันถึงบอกว่านี่เป็นงานสังสรรค์ในหมู่เพื่อน" เหยียนข่ายตบไหล่อีกฝ่ายเบา ๆ "ไม่ใช่งานเลี้ยงสมาคมจอมปลอม ไม่ต้องสวมหน้ากากเข้าหากันเลย"

ฟางเล่อจิ่งพยักหน้า ถือพุดดิ้งถ้วยเล็กแบ่งกันกินกับอีกคน

เจ้าของบ้านพักตากอากาศคือมู่ชิว ภายในบ้านจึงมีไวน์ชั้นดีเก็บสะสมไว้มากมาย นอกจากนี้ยังมีข้าวของเกี่ยวกับภาพยนตร์ของจงหลีเฟิงป่ายไม่น้อย เมื่อช่วงพลบค่ำคืบคลานเข้ามา เหยียนข่ายพูดคุยอยู่ด้านข้างฟางเล่อจิ่งกับหลิวเสี่ยวเหนียนดูสุดยอดภาพยนตร์สยองขวัญด้วยกัน ส่วนคนที่เหลือก็เล่นเกมบ้าง ดื่มบ้าง ตกดึกถึงแยกย้าย

"สนุกไหม" ระหว่างทางกลับบ้าน เหยียนข่ายโอบอีกคนเข้ามาในอ้อมแขน

"อื้อ" ฟางเล่อจิ่งโบกมือถือไปมา "ผมแลกเบอร์ไปเยอะเลย"

"ทุกคนชอบนายกันมาก" เหยียนข่ายยิ้ม "ต่อไปยังมีงานรวมตัวแบบนี้อีกเยอะ นายจะได้เจอเพื่อนฉันทุกคน"

"ขอบคุณนะครับ" ฟางเล่อจิ่งเอนตัวพิงไหล่อีกฝ่าย

"ขอบคุณอะไร" เหยียนข่ายขบขัน

ฟางเล่อจิ่งบีบนิ้วของอีกคน "วันนี้ผมมีความสุขมาก" การที่คนรักกันจูงมือกันไปพบปะเพื่อนฝูงได้อย่างเปิดเผยนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับคนในวงการนี้

และมีเพียงหัวใจที่แน่วแน่ของทั้งสองฝ่ายเท่านั้น ที่จะยินยอมให้กลุ่มเพื่อนได้แทรกซึมเข้ามาทีละน้อย

"วันนี้นายกับเสี่ยวเหนียนดูคุยกันถูกคอ หนังสือของเขาก็กำลังจะสร้างเป็นหนังด้วย" เหยียนข่ายบอก

"*ประธานจอมเผด็จการตกหลุมรักฉัน* น่ะเหรอครับ" ฟางเล่อจิ่งขนหัวลุก

เหยียนข่ายหลุดขำ "อืม ประธานจอมเผด็จการตกหลุมรักนาย"

"ไม่เล่นสิครับ!" ฟางเล่อจิ่งเก้อเขิน

"คงเปลี่ยนชื่อเรื่อง" เหยียนข่ายเอ่ยเย้า "สนใจแสดงไหม"

ฟางเล่อจิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง "ให้ผมเล่นเป็นประธานจอมเผด็จการ?"

เหยียนข่ายหลุดหัวเราะ

ใบหน้าที่ราบเรียบไม่เคยเปลี่ยนของคนขับรถก็ปรากฏรอยยิ้มจาง ๆ

อย่างที่ไม่ได้เห็นบ่อยนัก

เหยียนข่ายหัวเราะจนตัวงอ พอเมาแล้วเพี้ยนแบบนี้นี่เอง

ฟางเล่อจิ่งทำอะไรไม่ถูก ได้แต่หันหน้ามองนอกหน้าต่าง

ขี้แกล้งจริง ๆ

รถเก๋งสีเงินแล่นไปจนเข้าสู่ถนนสายหลัก ไม่นานก็หลอมรวมเข้ากับกระแสการจราจรที่ไหลไป

ฟางเล่อจิ่งซบอกของเหยียนข่ายและหลับสนิทอย่างไร้กังวล

สามวันถัดมา เหยียนข่ายและฟางเล่อจิ่งโดยสารเที่ยวบินมุ่งหน้าไปอังกฤษ ด้วยกัน ทิ้งให้ป้ายอี้นั่งน้อยใจอยู่ที่บริษัทเพียงลำพัง! เมื่อก่อนเวลาจะไปไหน อย่างน้อยยังหาเหตุผลมาอ้าง แต่ตอนนี้แค่บอกว่า “จะไปอังกฤษ” ก็หายวับไปเลย ยังรู้ว่าตัวเองเป็นเจ้านายอยู่ไหม!

ทนไม่ไหวแล้ว

แต่เหยียนข่ายไม่มีทางคิดเยอะแบบนั้น การไปพบพ่อตาแม่ยายต่างหากที่เป็นเรื่องใหญ่

ควรค่าแก่การเตรียมตัวอย่างยิ่งใหญ่จริง ๆ

“ผมกลับก่อนนะครับ คุณรอโทรศัพท์อยู่ที่โรงแรมนะ” ฟางเล่อจิ่งตบใบหน้าด้านข้างของอีกคนเบา ๆ

“แน่ใจนะว่าจะไม่ให้ฉันกลับไปพร้อมกัน” เหยียนข่ายถาม

“อย่าเพิ่งเลยครับ” ฟางเล่อจิ่งตอบ “ผมขอกลับไปเกริ่นให้พวกเขารู้ก่อน”

“ถ้านายถูกขังไม่ให้ออกมาล่ะ” เหยียนข่ายถาม

“จะเป็นแบบนั้นได้ยังไงครับ ผมไม่ใช่เด็กสามขวบสักหน่อย” ฟางเล่อจิ่งว่า “อีกอย่างพ่อแม่ผมค่อนข้างหัวสมัยใหม่ คงไม่มีปัญหาอะไรหรอก”

“ก็ได้” เหยียนข่ายรอมชอม “ถ้างั้นไม่ว่าสถานการณ์เป็นยังไงก็ต้องโทร.หาฉัน อย่างช้าที่สุดภายในสองชั่วโมงนะ”

“โอเค” ฟางเล่อจิ่งกอดเอวอีกฝ่ายไว้ “จูบหน่อยสิครับ”

นาน ๆ ทีจะรู้จักเป็นฝ่ายขอจูบบ้าง เหยียนข่ายหัวเราะ โน้มหน้าไปจูบอีกคนอย่างหนักหน่วง ก่อนคว้าเจ้าตัวมากอดไว้ “ไม่ต้องกลัว ชีวิตยังอีกไกล เราจะค่อย ๆ ผ่านมันไปด้วยกัน”

ทดลองอ่าน